

StOKpaardje

Nieuwsbrief van Stichting 't Oude Kinderboek
jaargang 9, nummer 4, 2013

Rectificatie vooraf. Overal waar in dit eerste verhuis-nummer Openbare Bibliotheek Deventer of OBD staat geschreven, behoort te staan: Bibliotheek Deventer, afgekort BD. De openbare o is nog terug te vinden in het adres van de website: www.obdeventer.nl

Colofon

Stichting 't Oude Kinderboek
Laarstraat 31
7201 CB Zutphen
0575-545117
info@stichtingtoudekinderboek.nl
di t/m vrij 13.00 - 17.00 uur
www.stichtingtoudekinderboek.nl
issn 1873-9474 (gedrukt)
issn 2211-7989 (online)
ABN-AMRO 61 17 46 190
StOK is een ANBI

Doelstelling:

Het verzamelen, bewaren en ter inzage geven van in principe niet recent verschenen kinder- en jeugdliteratuur, in het bijzonder uit het Nederlandse taalgebied.

Van het bestuur

De ontknoping!

In voorgaande afleveringen heb ik aangegeven hoe wij al jarenlang bezig zijn geweest met het zoeken naar een toekomstige huisvesting.

Vanaf 2007 ontstond een nauwe samenwerking met Graafschap Bibliotheken in Zutphen vanwege de opname van het digitale StOK-bestand in de Gelderse catalogus. Vanaf maart 2011 leek deelname in het Broederenklooster project steeds dichterbij te komen. Op 17 juni j.l. is de gemeenteraad van Zutphen met een krappe meerderheid en onder diverse voorwaarden akkoord gegaan met dat project.

De zeer langdurige besluitvorming en de vele onzekerheden over de verdere invulling en realisatie was voor het StOK-bestuur aanleiding ook andere mogelijkheden te bekijken. De Openbare Bibliotheek Deventer (OBD) kwam met een wel zeer aantrekkelijk aanbod:

‘Wij zien StOK, met haar unieke collectie, als een aantrekkelijke uitbreiding van de activiteiten binnen de OBD en bieden gratis huisvesting en computergebruik aan.’

Het bestuur heeft dan ook besloten zo mogelijk al per 1 januari 2014 te verhuizen naar de Openbare Bibliotheek Deventer. We blijven een zelfstandige stichting met behoud van de eigen identiteit. Na vijftien jaar Zutphen zijn we ervan overtuigd dat we in Deventer een goede toekomst voor ons kinderboekenleermuseum kunnen realiseren. De andere omgeving zal daarbij een flinke stimulans voor StOK en voor Deventer betekenen. Dit StOKpaardje is voor een belangrijk deel gewijd aan de voorgenomen verhuizing.

Reint Jan Terbijhe, voorzitter StOK

Stichting 't Oude Kinderboek heeft ernaar gestreefd om de rechten betreffende de illustraties en de afbeeldingen te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten hierop te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot Stichting 't Oude Kinderboek wenden.

Zonder toestemming van StOK mag niets uit de artikelen worden overgenomen.

Etalage en vitrines

De etalage van ons pand op Laarstraat 31 gaat haar voorlaatste thema tegemoet, te weten *De Middelbare School*. Heel veel jeugdboeken spelen zich af tijdens de HBS-tijd of in andere middelbareschoolsituaties. Denk aan *De HBS-tijd van Joop ter Heul*, *De vliegende klas*, *De orchidee van 5A* en *Vier H.B.S.ers op avontuur*. Ook is er een serie over de Huishoudschool en spelen er zich avonturen af op de Mulo. Het laatste thema zal zijn: *Verhuizen, een nieuwe start*, omdat we in november gaan sluiten en naar Deventer verhuizen.

In de Graafschap Bibliotheek in de Broederenkerk liggen boeken uit onze Gelderse Collectie uitgesteld. Deze spelen allemaal in de Achterhoek, op de Veluwe of in de Betuwe. In tegenstelling tot al onze andere boeken, die maar tot 1990 gaan, nemen we in de Gelderse Collectie ook exemplaren van latere datum op, om een zo compleet mogelijk Gelders beeld te laten zien.

Vitrine I in onze bibliotheek is gevuld met boeken over koeien en die waarin koeien voorkomen, zoals in heel veel prentenboekjes voor de allerkleinsten. De titels zijn voor de hand liggende: *Op de boerderij*, *Onze Vriendjes*, *Dierenvriendjes*, enzovoort. Maar ook natuurlijk *De koe die in het water viel* en het gouden boekje *De koe ging over de Berg*. Het geheel is compleet gemaakt met speelgoedkoeien, een kaasfonduepan, melkbusjes en een beschrijving van de herkauwer met een afbeelding van de schedel en andere botten, als leerboekje bij een schoolplaat.

In vitrine II komen boeken van Guus Betlem. Hij schreef boeken over de padvinderij, zoals *Goed spoor, verkenners*, jongensboeken, waaronder *Raadselen rond Boszicht*, meisjesboeken als *Van zon en heide*, en andere jeugdboeken, waarvan *Circus Caspari* een van de leukste is. In de vitrine is ook nog wat informatie over deze veelschrijver te vinden.

Recente schenkingen

Een cassette met vier boekjes, getiteld: *Mijn liefste boekjes* door Christine Doorman (1858-1941). Illustrator onbekend. De boekjes heten: *Van Paardjes*, *Van Hondjes*, *Van Koetjes* en *Van Katjes*, uitgegeven omstreeks 1900 door W. de Haan te Utrecht. Afmetingen cassette: 25 bij 17 cm. Afmetingen boekjes: 11 bij 16 cm. 64 pagina's per deeltje. Genre : dierenverhalen.

Mijnheer Pimpelmans en z'n Auto door G. Th. Rotman (1893-1944) met 150 illustraties in zwart-wit van de schrijver. Uitgegeven door Apollo te Den Haag. 6^e druk 1933. Afmetingen: 23 bij 15 cm. 80 pagina's. Genre: beeldroman; avonturenverhalen.

De Apenstreken van Bobby, met versjes en prentjes (in zwart-wit) door Gerrit Theodoor Rotman. 3^e druk. Uitgegeven in 1935 door Apollo te Den Haag. 58 pagina's plus 5 pagina's reclame voor andere boeken van G.Th. Rotman. Afmetingen 23 bij 15 cm. Genre: verhalen op rijm; beeldroman; dierenverhalen. (Een bespreking van dit boek door Lot van den Akker volgt in StOKpaardje 5).

Dolle Dwergjes door Nellie van Kol en Nienke van Hichtum. Geïllustreerd door Tjeerd Bottema. Uitgegeven in 1931 door G. B. van Goor Zonen te Den Haag. 48 pagina's. Afmetingen 23 bij 31 cm. Genre: verhalenbundels; sprookjes; sprookjesachtige verhalen.

In bonte rij, verhalen en versjes voor jongens en meisjes, verzameld door Cora. Met gekleurde platen en houtgravures. Verhalen van o.a. Th. Hoven, Truida Kok, Agatha Snellen en Titia van der Tuuk. Uitgegeven door P. van Belkum te Zutphen. 124 pagina's. Afmetingen: 18 bij 24 cm. Genre: verhalenbundels; gedichtenbundels.

In gesprek met de voorzitter

Wat doet een voorzitter van een stichting als de onze? Een team vrijwilligers aansturen dat oude kinderboeken verzamelt en gereed maakt voor inzage en uitlending. Hij dient ervoor te waken dat dit verantwoord en in een prettige sfeer verloopt. Hij doet dat niet alleen, maar in samenspraak met de medewerkers. Beide doelstellingen van StOK - collectievorming en uitlending - dienen ook voor de toekomst gewaarborgd te blijven, in optimale omstandigheden. Daar is en was deze voorzitter dus mee bezig. Hoe is 't hem vergaan? Lees het interview met Reint Jan Terbijhe over vijftien jaar StOK.

[\[Meer\]](#)

Boekbespreking De zwarte tulp

In dit StOKpaardje aandacht voor twee 'buitenlandse' gasten, twee Franse boeken uit de serie Oud Goud van uitgeverij Van Goor. In de jaren 50 verschenen daarin een kleine 40 titels. Verantwoorde historische jeugdboeken of gesimplificeerde bewerkingen van klassiekers uit de jeugdliteratuur? In deze serie met merendeels buitenlandse boeken komen drie Franse titels voor: *La tulipe noire*, *Michel Strogoff* en *Sans famille*. Voor de besprekingen heb ik niet *Alleen op de wereld*, van Hector Malot, geselecteerd, maar een minder bekende titel van Alexandre Dumas en als tweede een boek dat past in de lopende serie over Jules Verne.

Hoe komt een Franse schrijver ertoe zijn boek in het Holland van de Gouden Eeuw te situeren? En waarom in ons nationale Rampjaar? Is bloembollenkweker Cornelis van Baerle als eerste erin geslaagd in 1672 een zwarte tulp te kweken? Is een bewerking voor de jeugd van een bekend werk uit de buitenlandse jeugdliteratuur iets waarvoor je je neus moet ophalen? Lees de bespreking van *De zwarte tulp* en *Michaël Strogoff, de koerier van de tsaar*.

[\[Meer\]](#)

Boekbespreking Pasja en het geheim van het Belversven

Het boek *Pasja en het geheim van het Belversven* behoort tot de favoriete jeugdboeken van onze medewerker Eef Nulden. In dit StOKpaardje vertelt hij wat meer over het boek en de auteur ervan Henk Helder. Over de spannende afloop van het verhaal zult u niets onthuld krijgen. Daarvoor moet u het boek zelf lezen!

[\[Meer\]](#)

150 jaar Jules Verne – Aflevering 4

In StOKpaardje loopt een reeks artikelen over Jules Verne ter gelegenheid van het feit dat 150 jaar geleden bij uitgeverij Hetzel zijn eerste *Voyage extraordinaire* uitkwam. In deze aflevering geen Wonderreis, geen sciencefiction, maar een regelrechte avonturenroman, een buitenbeentje in het omvangrijke oeuvre van de visionaire Franse schrijver. We hebben het over *Michaël Strogoff, de koerier van de tsaar*, verschenen in de serie Oud Goud.

[\[Meer\]](#)

Medewerkers aan het woord

Hoe denken de vrijwilligers van StOK en andere hierbij betrokken personen erover? Wat vinden zij van de voorgenomen verhuizing naar de Openbare Bibliotheek Deventer? Lees de reacties, die tezamen hun gemengde gevoelens van blijdschap, teleurstelling, zorg en kritiek weerspiegelen. Welk gevoel heeft de overhand? Oordeelt u zelf.

[\[Meer\]](#)

Agenda

&

Berichten

Ter gelegenheid van het *50e sterfjaar (31.08.13) van W.G. van de Hulst (1879-1963)* worden er dit najaar in Utrecht tal van activiteiten georganiseerd. Voor uitputtende informatie hierover én over de auteur gaat u naar: www.wgvandehulst.com

Intentieverklaring. Op donderdag 29.08.13 om 10.15 uur vond in de grote zaal van bibliotheek Deventer een heel bijzondere gebeurtenis plaats, n.l. de *ondertekening van de intentieverklaring* door de twee partijen StOK en OBD. Jos Debeij namens de Openbare Bibliotheek Deventer en Reint Jan Terbijhe van Stichting 't Oude Kinderboek Zutphen tekenden daar de verklaring, waarin beide partners verklaarden de bedoeling te hebben serieus te gaan samenwerken. De wethouder van Cultuur stelde zich persoonlijk op de hoogte door de verklaring voor te lezen ten overstaan van personeel, pers en overig publiek. Opvallend daarbij waren de als boekenpersonages verklede medewerkers van StOK en verteller Jos Debeij als sprekend gelijkende bakker uit *Inde Soete Suikerbol*, een van de vele bekende werken van W.G. van de Hulst.

Strips! 200 jaar Nederlands Beeldverhaal, in museum Meermannno, 's Gravenhage. De hedendaagse strips kennen we, maar hoe zag het beeldverhaal er uit in 1813? Zou er een beeldverhaal bestaan van het roerige einde van de Franse tijd in Nederland? A propos, het bekende wandtapijt uit Bayeux wordt door de Fransen als een stripverhaal avant la lettre beschouwd (De inval in Engeland door Willem de Veroveraar in 1066). Info: www.meermannno.nl

Het Nederlands Openluchtmuseum en het Rijksmuseum zijn de organisatoren van de (tot nu jaarlijkse) *Maand van de Geschiedenis*. Meestal vindt dit interessante evenement plaats in oktober. Het thema deze keer is *Vorst & Volk*. Daarin past natuurlijk 'De roep om een Oranje', zoals die op meerdere momenten in onze nationale geschiedenis geklonken heeft. Voor meer informatie: www.maandvandegechiedenis.nl

In aansluiting op het voorgaande: u kunt bij StOK terecht voor *oude jeugdboeken die zich afspelen in de Napoleontische of Franse Tijd*. Na de nederlagen van Napoleon in Rusland in 1812 en Leipzig in 1813 kwam daaraan een einde en dat was het moment voor Willem I Frederik, de zoon van de naar Engeland uitgeweken stadhouder Willem V in het najaar van 1813 in Scheveningen aan land te gaan en te worden ingehaald als toekomstig koning Willem I. Onder meer de volgende schrijvers hebben verhalen in de periode 1794 – 1813 gesitueerd: Johan Kieviet, Alb. Steenhoff-Smulders, W.G. van de Hulst, C. Vermeer, Siebe van Aangium en A.D. Hildebrand.

In november a.s. leest Nederland *Erik of het klein insectenboek* van Godfried Bomans, uit 1940. Het CPNB geeft al weer voor de achtste keer een gratis boek uit. De eerdere uitgaven *De gelukkige klas* (Theo Thijssen) en *Oeroeg (Hella Haasse)* laten zich net als *Erik* als jeugdboek lezen. Informatie www.nederlandleest.nl

Heeft u naar aanleiding van de nieuwsbrief vragen of opmerkingen, dan kunt u [ons mailen](#).

Copyright Stichting 't Oude Kinderboek | Dit bericht ongewenst? [klik hier om uzelf uit te schrijven](#)

Winsum - Zutphen - Deventer

Interview met Reint Jan Terbijhe (RJ), voorzitter van Stichting 't Oude Kinderboek, naar aanleiding van StOK's vertrek uit Zutphen.

- Deventer, welkom eindpunt van een mooie en boeiende reis, begonnen in Winsum en via Zutphen geëindigd in Boekenstad Deventer. Mee eens?

RJ: Ten dele, want er zijn momenten geweest dat de reis meer weg had van een hindernisbaan. Maar goed, we zijn inderdaad in 1998 in Winsum (Noord-Groningen) gestart. Daar mocht Pien Pon, haar ouders woonden in Winsum, dubbele exemplaren van de *Stichting Kinderboek Cultuurbezit* (SKC) in dozen pakken om er in Zutphen een filiaal mee te beginnen. Ze kocht een stemmig pand en wierf een groep vrijwilligers, met het doel in de

Zutphense Laarstraat een 'kinderboekenleenmuseum' te beginnen. De collectie boeken, oude kinderboeken, was enerzijds bedoeld om te worden uitgeleend; anderzijds waren de boeken zo mooi en hadden ze zo'n nostalgische waarde dat ze ook als museale objecten tentoongesteld konden worden.

Toen de boeken via talloze schenkingen bleven binnenstromen werd de noodzaak van andere huisvesting al snel voelbaar. We zochten aansluiting bij openbare bibliotheken en hadden in 2007 al een gesprek met Jos Debeij (Openbare Bibliotheek Deventer) en Gerard Huis in 't Veld (Graafschap Bibliotheken Zutphen). Samenwerking in Zutphen lag meer voor de hand, dus gingen we het daar verder zoeken. Zo lieten we het oog vallen op het leegkomende pand van het Grafisch Museum en op enkele andere leegstaande panden in de stad. Allemaal zonder resultaat. Vanaf half 2011 probeerden we, met succes, te participeren in het project Broederen klooster. De besluitvorming verliep bepaald niet soepel. Pas in juni 2013 viel met een krappe meerderheid het raadsbesluit: het project ging door, zij het met nog vele aanvullende voorwaarden en realisatie vermoedelijk niet eerder dan in 2020. Intussen was de Openbare Bibliotheek Deventer met een voor StOK zeer aantrekkelijk voorstel gekomen. Wij hakten eind juni als bestuur de knoop door. We zagen meer kansen voor het behoud van onze collectie in Deventer. En zo werd de reis voortgezet, richting Boekenstad Deventer!

- Kun je nog eens kort aangeven waarom verhuizing noodzaak werd?

RJ: Absoluut. We hadden een te wankel basis om zelfstandig verder te gaan. Onze identiteit en onafhankelijkheid waren in het geding. De huisvesting aan de Laarstraat was voor een zich nog steeds uitbreidende bibliotheek niet langer geschikt. Daarnaast zijn onze financiële middelen altijd beperkt geweest. Hoe geweldig de coulante houding van onze verhuurster ook was, als Stichting wilden we het voortbestaan een solidere basis geven. Deventer kon ons op al die gevoelige punten tegemoetkomen. Tevens zien we in Deventer meer mogelijkheden ons kinderboekenleenmuseum tot een bredere ontplooiing te brengen.

Dat was kort en bondig. Zo hebben we je bij StOK leren kennen. Ook als een gedreven en onvermoeibaar persoon die recht op z'n doel afgaat, iemand die er geen gras over laat groeien. Talmen en dralen past niet bij jou, evenmin als dikke woorden en wollige taal. Kan jij je in deze typering herkennen?

RJ: Ja (bedachtzaam, maar resoluut knikkend en blikkend), ja.

- Zit onderhandelen je in het bloed?

RJ: Deels, maar het is ook aangeleerd in het werkzame leven vóór mijn pensionering. Daarin moest ik vaak drastische maatregelen durven nemen, wat trouwens nooit zonder overleg gebeurde. Daarbij vond ik het van groot belang dat vooraf het doel duidelijk werd vastgesteld. We kregen ook scholing in effectief onderhandelen. Ik was een manager, een regelneef en een taaie onderhandelaar. Hoewel de felheid van toen

nu behoorlijk minder is, kan ik me nog steeds behoorlijk ergeren aan de 'stroperigheid' bij bestuurlijke besluitvorming.

– Hoelang ben je voorzitter van StOK? En heb je ooit overwogen te stoppen?

RJ: Vanaf 2005, toen ik het voor elkaar kreeg het Zutphense filiaal van SKC Winsum los te weken en het als zelfstandige stichting z'n eigen weg te laten gaan. Ik heb er zeker wel eens aan gedacht niet langer voorzitter te willen zijn, maar dan moest er wél een nieuwe mijn plaats innemen. Nu heb ik me voorgenomen de zaak in Deventer op de rails te zetten en zo mogelijk daarna te stoppen.

– Hoe ben je bij StOK binnengekomen?

RJ: Door Paula, mijn vrouw, die al sinds 1999 als vrijwilliger bij StOK actief is en die een bemiddelaar zocht in het conflict tussen 'moeder en dochter', tussen de Stichting Kinderboek Cultuurbezit uit Winsum en filiaal Zutphen, dat zelfstandigheid nastreefde. Ik was toen net een fitte vutter en had er wel tijd voor. (Met Paula staat een interview gepland in het volgende StOKpaardje, BvIJ)

– Is je voorzitterschap altijd gladjes verlopen? Of was het een parkoers met hobbels en kuilen?

RJ: Ik kan niet ontkennen dat er onderweg wel enkele hindernissen genomen moesten worden. Dat is inherent aan het werk van een voorzitter. Mijn uitgangspunt is altijd geweest: samen de koers bepalen en uitzetten, en daar vervolgens niet van afwijken. Als dat dan toch eenzijdig gebeurt, dan is de kans groot dat gevolgen niet kunnen uitblijven. Collectiebeheer, catalogiseren, huisvesting, dat zijn nu eenmaal zaken waarbij goed overleg en bindende afspraken een eerste vereiste zijn.

– StOK bestaat dit najaar vijftien jaar. Geen jubileum, niets iets om uitgebreid bij stil te staan, maar wel aanleiding om jou te vragen naar een hoogtepunt van je tijd bij StOK.

RJ: Dat zijn er twee geweest. Daar hoeft ik niet lang over na te denken. Ten eerste, in 2007, de totstandkoming (dankzij onze medewerkers), publicatie en presentatie, zeg maar gerust coproductie, van *Van Arendsoog en Joop ter Heul*, geschreven door Janneke van der Veer. Een prachtig naslagwerk over oude kinderboeken. Ten tweede, de uitreiking van een oorkonde in 2011 door de Koninklijke Bibliotheek uit Den Haag als blijk van erkenning voor het werk van Stichting 't Oude Kinderboek.

– Is de mogelijkheid in Zutphen te blijven grondig onderzocht volgens jou?

RJ: Zeer grondig. We zijn al vanaf 2007 bezig geweest een nieuw onderkomen te zoeken voor onze steeds groter wordende collectie. Het voormalig Grafisch Museum, de oude Jeugdgevangenis, diverse schoolgebouwen, allerhande locaties zijn onderzocht. Onderhandelingen zijn gevoerd, met de Graafschap Bibliotheek en als laatste met de stuurgroep Broederenklooster. We hebben dus echt ons best gedaan om StOK voor Zutphen te behouden.

– Als ik zeg Laarstraat 31, waaraan denk je dan spontaan?

RJ: Het uithangbord van Ot en Sien. Aan de nostalgisch sfeer binnen, de telkens van thema wisselende etalage en vitrines. Aan de gemoedelijkheid van de vrijwilligers. Dat soort dingen.

– Wie het over StOK heeft, kan niet om de vrijwilligers heen. Wil je daar iets over zeggen?

RJ: Vrijwilligerswerk op zich is leuk, dat valt niet te ontkennen, maar de uitvoering ervan moet dat ook zijn! De voorzitter kan hierbij een sturende rol spelen. Teamwork met zo verschillende individuen is bepaald geen sinecure. Iedereen, bestuur en medewerkers, zijn zich bewust van hun speciale opdracht en service verlenende taken. De gezamenlijke kennis over oude kinderboeken onder de vrijwilligers is enorm en

daarmee willen zij graag onze gasten van dienst zijn. Samen zorgen zij in Laarstraat 31 voor een bijzondere en positieve ambiance.

– Aansluitend op de vorige vraag, denk je dan ook aan de donateurs en aan de leden van het Comité van Aanbeveling van de stichting?

RJ: Ja. Dankzij hun bijdragen kunnen wij o.a. onze bureaunkosten betalen. Sommigen van hen behoren tot onze trouwste lezers. We krijgen soms heel fijne reacties van ze. We hopen dat zij zich door de verhuizing niet ervan laten weerhouden naar Deventer te gaan. Ook de leden van het Comité van Aanbeveling zijn wij erkentelijk voor hun morele steun.

(Tussen deze en de volgende vraag heeft RJ het even moeilijk. Hij beseft ineens hoeveel StOK de afgelopen jaren voor hem heeft betekend)

– Onze stichting heeft al die Zutphense jaren een mecenas gehad: Pien Pon. Haar naam zal voor altijd verbonden blijven met ontstaan en voortbestaan van StOK. Vertel eens iets over deze in de luwte blijvende mecenas.

RJ: Onze stichting is al die Zutphense jaren gehuisvest geweest in het pand aan de Laarstraat. Pien Pon kocht het aan in 1998, parkeerde er de Winsumse oude kinderboeken en startte vervolgens het kinderboekenleenmuseum. Toen het filiaal een zelfstandige instelling werd, heeft ze zich gaandeweg teruggetrokken uit het dagelijks werk van de stichting. Wel is ze gebleven als verhuurster van het pand. De huur die ze vroeg was gering en daardoor heeft ze tot op de dag van vandaag het voortbestaan van StOK veilig gesteld. Door haar enthousiasme zorgde Pien er in 1998 ook voor dat een grote groep vrijwilligers geworven werd om de bibliotheek open te houden en de werkzaamheden te verrichten die nodig waren om een echte bibliotheek te kunnen zijn, namelijk collectiebeheer, catalogiseren, uitleen, enz. StOK beseft als geen ander hoezeer stichtingen als de onze afhankelijk zijn van mecenasen, donateurs en andere begunstigers. Zonder hen zouden veel culturele instellingen en verenigingen niet zijn ontstaan dan wel niet zijn blijven bestaan! Een woord van welgemeende dank jegens hen is hier op zijn plaats.

– Verleden en toekomst. Hoe het gegaan is weten we. Hoe nu verder, en wel gezien op langere termijn. Ik denk bijvoorbeeld aan de personele bezetting van StOK en het op peil houden van het bestuur.

RJ: Ik verwacht een goed werkklimaat, niet in de laatste plaats door de stimulerende omgeving van een openbare bibliotheek en een boekenstad als Deventer. Het begrip *openbare* wil ik in dit verband benadrukken, want hoofddoel van onze stichting is dat onze boeken voor iedereen ter inzage staan en te leen zijn. De functie van coördinator is vacant. Er zullen veel vrijwilligers moeten bijkomen, ook afkomstig uit het Deventerse, zeker als ik denk aan de ruime openingsuren en de bijkomende werkzaamheden en activiteiten die daar ingevuld kunnen worden.

– Het oude kinderboek is een nostalgisch product bij uitstek. Het aantal 65-plussers onder onze boeken is legio, we hebben al heel wat 100-jarigen en zelfs uit de negentiende eeuw bezitten we meerdere exemplaren. Ooit heette StOK een kinderboekenleenmuseum te zijn. Denk je dat die museale functie in de andere setting nieuwe kansen krijgt?

RJ: Die gaan we beslist uitbouwen, die functie. Deventer ziet onze collectie als een specialiteit. Ook zal samenwerking met andere culturele instellingen vanzelfsprekend worden. Te denken valt in dit verband aan de Athenaeumbibliotheek en het Speelgoedmuseum. We kunnen met onze specifieke inbreng het culturele aanbod verrijken.

– De functie van de moderne bibliotheek is meer dan 'boeken uitleenen' alleen. Wat vind jij daarvan?

RJ: Helemaal mee eens. De bieb van nu is reeds, of wordt gaandeweg steeds meer een ontmoetingscentrum voor jong en oud, een cultureel activiteitencluster bij uitstek, multifunctioneel. Daarin past ook een serieuze

samenwerking met andere instellingen met als doel het aanbod te vergroten en tevens toegankelijk te houden.

Met de mededeling van Reint Jan dat al heel wat vrijwilligers van StOK-Zutphen ja hebben gezegd tegen Deventer, of op z'n minst willen assisteren bij de passage naar Deventer, besluiten wij dit interview, dat om symbolische redenen niet in Gelderland, maar in Overijssel werd gehouden :-).

(Na afloop van het interview, tijdens het napraten, borrelde er nog een suggestie op over eigentijds kleinschalig mecenaat. Kort gezegd kwam die neer op de volgende dialoog: – Weet je nog iets voor je verjaardag? – Nee? Denk dan eens aan een goed (cultureel) doel. Als je er geen weet, dan heb ik nog wel een suggestie: Stichting 't Oude Kinderboek, ABN-AMRO rek. 61 17 46 190 t.n.v. StOK).

Bram van Ijperen

Hengelo, 12/31 augustus 2013

Boekbespreking De zwarte tulp

De zwarte tulp, Alexandre Dumas (1803-1870/ Auguste Maquet (1813-1888), uit 1850, opnieuw verteld door P. de Zeeuw J.Gzn (1890-1968), nummer 36 uit de Serie Oud Goud, uit 1959, illustraties van Roothchiv (1900-1977), Van Goor Zonen, Den Haag. Genre: Historische verhalen; Bewerkingen voor de jeugd.

Een zwarte tulp uit 1672?

Historische achtergrond. Het is 1672, het jaar dat in de vaderlandse geschiedenis bekend staat als het Rampjaar. In de jaren ervoor hebben de oorlogen met Engeland en de politieke nasleep ervan hun tol geëist. Op papier is er vrede met Engeland. En dan is er opnieuw oorlogsdreiging. De Republiek wordt aan drie kanten aangevallen, door voormalig bondgenoot Frankrijk, door nieuwe bondgenoot Engeland en door de bisdommen Munster en Keulen.

1672 is ook het jaar van de terugkeer aan de macht van een Prins van Oranje, wat het einde betekent van het Eerste stadhouderloze tijdperk. De roep van het volk om een Oranje kost raadpensionaris Johan de Witt en diens broer Cornelis het leven. Zij worden het slachtoffer van een lafhartige politieke moord. Tot zover de historische feiten.

Cornelis van Baerle en zijn zwarte tulp. Wat heeft deze rampzalige tijd – het land was reddeloos, de regering radeloos en het volk redeloos – te maken met een zwarte tulp? Heeft de lynchpartij van de gebroeders De Witt misschien de internationale aandacht getrokken destijds en staat 1672 ook te boek als het jaar van de Uitvinding van de Zwarte tulp? Hebben de tulpenmanie en de populariteit van de tulp aan het hof van de Zonnekoning er iets mee te maken? Franse hofdames betaalden een vermogen voor tulpenbloemen die zij op bals in hun décolleté droegen.

Zoveel is zeker dat de hoofdpersoon van het boek bloembollenkweker is. Hij is het petekind van Cornelis de Witt, heet Cornelis van Baerle en woont net als zijn peetoom in Dordrecht. In 1672 won Van Baerle na jarenlang experimenteren een wedstrijd voor de uitvinding van de zwarte tulp. Die vondst zouden de Turken een eeuw eerder al hebben gedaan, maar de tulp die zij kweekten was niet zuiver zwart, maar heel diep paars.

Hoe het ook zij, Alexandre Dumas heeft de gebeurtenissen in Holland en de familierelatie van de broer van de raadpensionaris met een gepassioneerde bollenkweker, gebruikt als decor en bron van inspiratie voor zijn 'histoire d'amour', getiteld *La tulipe noire*.

A propos, net als de Turkse moet Van Baerle's tulp niet 100 procent zwart en zonder het minste witte stippeltje zijn geweest, want de uitvinding van dé zwarte tulp is nog altijd geen feit.

Vader en zoon Dumas

Alexandre Dumas, theaterbeest, veelschrijver, lekkerbek, fantast, gefortuneerd door de opkomst van de kranten, waarin hij zijn feuilletons schreef, en uiteindelijk aan lager wal geraakt en berooid van geld en goed, is samen met Auguste Maquet de schrijver van o.a. *De drie musketiers* en *De graaf van Monte-Christo*. Hij was een echte negentiende-eeuwer, behorend tot de artistieke stroming van de Romantiek. Zijn werk was niet zelden geschreven ter meerdere glorie van het vaderland. Ligt hier het antwoord op de eerder gestelde vraag waarom *De zwarte tulp* zich afspeelde in de Hollandse Gouden Eeuw? Misschien wilde Dumas de daden van zijn illustere koning Lodewijk XIV romantiseren en koos hij voor het jaartal 1672, toen de Zonnekoning ons land bij Lobith aan de Rijn binnenviel en al snel het ene succes na het andere boekte.

Behalve romans schreef Dumas ook veel toneelstukken en krantenfeuilletons – volgens de mode van die tijd. Dumas was een schrijver van 'romans populaires', d.w.z. geschreven voor een groot publiek en geïnspireerd door datzelfde publiek. Van zijn werk kwam menig boek op de (katholieke) index terecht. Waarschijnlijk was dat vanwege de talloze love-stories in zijn boeken. Na zijn dood kreeg de schrijver eerherstel en werd herbegraven in het prestigieuze Panthéon in Parijs. Ten gevolge van vermeend racisme (Dumas' grootmoeder was een zwarte slavin) was het Panthéon hem aanvankelijk onthouden. Er is nog een andere Alexandre Dumas, nl. zijn zoon, auteur van o.a. *La dame aux Camélias*. Ook deze ontsnapte niet aan de lijst van verboden boeken.

Opnieuw verteld

Wat is er van de oorspronkelijke tekst van het boek overgebleven? Niet veel. De eerste honderd pagina's zijn saai en bijna niet om door te komen volgens een groep Franse lezers. En die heeft De Zeeuw natuurlijk ook weggelaten. Bovendien houden romantische schrijvers als Alexandre Dumas, Victor Hugo en Jules Verne van dikke boeken. De meeste lezers niet, en dat geldt zeker voor de jeugdigen onder hen. *De zwarte tulp* van Pieter de Zeeuw telt nauwelijks honderd bladzijden. Bedenken we dat de jeugd vanaf 10 jaar de doelgroep is, dan mogen we gerust zeggen dat P. de Zeeuw in zijn opzet geslaagd is. Hij heeft op verantwoorde wijze mooie historische verhalen uit de wereldliteratuur voor een groot en jeugdig publiek toegankelijk gemaakt.

Het verhaal

Cornelis van Baerle weet eindelijk, in 1672, een zwarte tulp tot bloei te brengen, maar niet nadat hij heel veel moeilijkheden heeft moeten overwinnen: vernederingen, diefstal, gevangenschap en zelfs terdoodveroordeling. In de Haagse Gevangenpoort maakt hij kennis met Rosa, de dochter van zijn cipier. Dat komt goed uit! Hij wordt overgebracht naar de gevangenis van Slot Loevestein en blijft daar contact onderhouden met Rosa, want ook haar vader wordt naar Loevestein overgeplaatst. Het moedige meisje speelt een hoofdrol in de zoektocht naar de zwarte tulp. Door tussenkomst van de Prins van Oranje (stadhouder Willem III) wordt Cornelis uiteindelijk vrijgesproken en kan hij zijn vorstelijke beloning voor de ontdekking van de zwarte tulp in ontvangst nemen. Cornelis en Rosa trouwen en leven nog lang en gelukkig.

Illustraties

Rootchiv. De karakteristieke tekeningen – je herkent gelijk de stijl van de kunstenaar – zijn van de hand van Victor Rudolf Anselm Joubert van Schoonhoven van Beurden, alias Rootchiv. Hij heeft de meeste delen uit de serie Oud Goud geïllustreerd, alsmede het uitgesproken katholieke werk van auteurs als To Hölscher. Rootchiv studeerde aan de Academies van Rotterdam en Den Haag en woonde en werkte in Roermond en Breda (zie www.biografischportaalvannederland.nl).

Conclusie

De Zwarte Tulp is qua verhaal één aaneenschakeling van onwaarschijnlijk- en toevalligheden. Niettemin is het een alleraardigst jeugdboek, vol spanning, avontuur, intriges, geschiedenis en romantiek. Een boek dat perfect aansluit bij de kwaliteitsboeken die we van Van Goor Zonen gewend zijn. Dit *Verhaal uit vroeger tijden* is met kennis en vakmanschap opnieuw aan *Neêrlands jeugd verteld*. Pieter de Zeeuw schrijft goed en de meeste gebeurtenissen uit de vaderlandse geschiedenis zijn waarheidsgetrouw weergegeven. Eén keer tikt hertverteller De Zeeuw schrijver Dumas op de vingers door via een soort voetnoot op te merken dat de Prins van Oranje absoluut niet bij de moord op de Gebroeders de Witt aanwezig geweest kon zijn. De prins zou deze schanddaad anders zeker hebben belet.

Bram van IJperen

Boekbespreking Pasja en het geheim van het Belversven

Inleiding

Men kan er wel van uitgaan dat er onder de lezers van StOKpaardje velen zijn die goede herinneringen hebben aan bepaalde boeken die ze in hun jeugd hebben gelezen. Als je werkzaam bent in onze winkel geeft het dan ook enorm veel voldoening als je voor bezoekers aan ons pand weer eens een van die favoriete boeken uit hun jeugd te voorschijn kunt toveren. Ook wij medewerkers kennen deze nostalgische gevoelens. In dit artikel wil ik het daarom eens met u hebben over een van de favorieten uit mijn jeugd en ik weet welhaast zeker dat bij het lezen van de titel menig lezer dit boek herkent uit zijn of haar jeugd. En als u het nooit heeft gelezen kan ik u van harte aanbevelen om deze titel eens bij StOK te lenen. Het gaat hier om het boek *Pasja en het geheim van het Belversven*, geschreven door Henk Helder en uitgegeven door Uitgeverij Jacob van Campen te Amsterdam. Destijds heb ik het boek gelezen en vele malen herlezen en toen ik het bij StOK weer tegenkwam kon ik het niet laten het nogmaals te lezen en ook toen heb ik er nog echt van genoten. Inmiddels heb ik het boek bij een antiquariaat aangeschaft en nu prijkt het in mijn boekenkast.

Het verhaal

Zeven gymnasiasten richten op een gegeven moment een voetbalclub op. Ze geven die club de naam 'Schoppenzeven'. Over voetbal leest u alleen in het begin wat. Want als de zomervakantie is aangebroken gaan de vrienden niet voetballen, maar kamperen in de bossen nabij Oisterwijk. Een van de leden van deze vriendenclub is Pasja. Dat is niet zijn echte naam, die is eigenlijk Willy ten Water. Zijn bijnaam Pasja heeft hij te danken aan het feit dat hij wat gemakzuchtig en gezet is. Bovendien is Pasja erg slim. Als de jongens in Brabant zijn aangekomen en hun tenten hebben opgeslagen bij een ven middenin de dennenbossen horen ze van een postbode dat het spookt in de nabijgelegen boerderij van 'Oude Franske'. De jongens ruiken avontuur en gaan op onderzoek uit. Ze ontdekken dat de boerderij onderdak biedt aan een internationale misdadigersbende die nieuwsgierige dorpingen en anderen op afstand probeert te houden door middel van een spook. Als de jongens naar de boerderij willen gaan om de bende te ontmaskeren wil Pasja niet mee. Hij vindt het te gevaarlijk en gaat er op de fiets vandoor. De jongens worden door de bende gevangengenomen. Er gebeurt dan iets wat noch de bende, noch de jongens hadden verwacht. Ze worden namelijk bevrijd door een spook. De verdere ontknoping van het verhaal zal ik hier niet onthullen. Daarvoor moet u beslist het verhaal zelf eens lezen.

De schrijver

Het boek is in een prettige, goede stijl geschreven en boeit ook nu nog. Bovendien is het geestig en spannend. Dat de omslagillustratie en die in het boek van de hand van Marten Toonder zijn, maakt het boek nog aantrekkelijker om te lezen. Over de schrijver Henk Helder was tot voor kort weinig bekend. Alleen dat Helder nóg een boek heeft geschreven, *Het mysterie van de zilverberken*. Ook dit is een prettig en vlot

geschreven boek, maar het kan toch niet in de schaduw staan van Pasja. In het tijdschrift Boekenpost van september/oktober 2002 stond een artikel van de heer A.G.M.F. Brok over het boek. Brok beschrijft dat hij het als jongen vele malen van een buurjongen had geleend om te lezen en te herlezen. Bovendien verhaalt hij in het artikel over zijn zoektocht naar de identiteit van de schrijver. Hij komt tot de conclusie dat de identiteit van de schrijver een mysterie blijft. Wel komt hij met een aantal suggesties. Hij noemt onder andere Willem W. Waterman, die onder het pseudoniem Willy van der Heide de Bob Eversserie schreef, Marten Toonder en Jan Gerhard Toonder, de broer van Marten. Na verder onderzoek en het lezen van Jan Gerhards autobiografie komt hij tot de slotsom dat deze laatste veronderstelling toch onjuist was. Het raadsel omtrent de schrijver is uiteindelijk toch opgelost en wel door Marjan Schuddeboom. In haar boek *Bekend en Onbekend*, deel I vertelt zij dat ze er via de kleinzoon van Marten Toonder achter is gekomen dat achter de naam Henk Helder de vroegere hoofdredacteur van het Handelsblad, D.J. van Balluseck schuil gaat.

Eef Nulden

Bronnen:

Boekenpost sept/okt 2002

Marjan Schuddeboom *Bekend en Onbekend*, deel 1

Dat was nog eens lezen, 40 auteurs over boeken uit hun kinderjaren

150 jaar Jules Verne - Aflevering 4

Michaël Strogoff, de koerier van de tsaar, door Jules Verne, uit 1876, opnieuw verteld door P. de Zeeuw J. Gzn, 1959, uitgeverij Van Goor Zonen, Den Haag, omslag en illustraties Rootchiv (1900-1977), nummer 35 uit de serie Oud Goud. Genre: Historische verhalen; Bewerkingen voor de jeugd.

Opnieuw verteld

Twee meningen. *Michel Strogoff*, zo luidde de Franse titel, is geschreven ter gelegenheid van het bezoek van tsaar Alexander III aan Frankrijk, maar het boek is allerminst een gelegenheidsproduct. Het is de enige roman van Verne die niet sciencefiction is. Voor sommigen is het een onvervalste avonturenroman en behorend tot de beste uit zijn oeuvre. Om die reden is het ook opgenomen in de reeks Oud Goud: *verhalen uit vroeger tijden opnieuw aan Neêrlands jeugd verteld*. Anderen zijn van mening dat *Michel Strogoff* - en zeker de bewerking ervan voor de jeugd - een boek is waar je met een grote boog omheen loopt.

Naast vertalingen en vertalingen ván vertalingen, waardoor het risico bestaat dat er van het origineel veel verloren gaat, zullen er hervertellingen van klassieke literatuur blijven verschijnen. De ene bewerking zal goed blijken, de andere minder. Weer een andere onaanvaardbaar.

Voor of tegen? Het bewerken van klassieke meesterwerken brengt altijd voor- en tegenstanders op de been. Vooral de tegenstanders laten zich dan horen.

Meestal niet ten onrechte. Toch moet het kunnen dat originele werken van niveau geschikt gemaakt worden voor een specifieke doelgroep zoals de jeugd, mits dat vakkundig en respectvol gebeurt. Zo kan ik weinig inbrengen tegen de serie Oud Goud. Historische verhalen lenen zich bij uitstek voor bewerkingen voor het 'jonge volkje'. Heldhaftige feiten en daden spreken nu eenmaal tot de verbeelding. De kunst van het hervertellen is echter niet iedereen gegeven. Je moet kunnen schrijven én schrijven voor de jeugd. Historische feiten en aardrijkskundige beschrijvingen dienen op een aanvaardbare manier met de werkelijkheid te

kloppen. De boeken uit Van Goor's reeks Oud Goud – een kleine veertig in getal – zijn een goed voorbeeld van geslaagde bewerkingen. (Zie ook in dit nummer de bespreking van *De zwarte tulp*).

Jules Verne Dumasien. Een eigenzinnige Franse uitgeverij van e-boeken, Les Editions de Londres, durft het aan de uitvoerige en vele beschrijvingen in de SF boeken van Verne té specifiek en daarom overbodig te noemen. In *Michel Strogoff* zouden die niet voorkomen. Verder noemt de uitgeverij dit boek de beste roman van Jules Verne en een roman 'dumasien', d.w.z. geschreven in de stijl – en die zelfs nog overtreffend – van tijdgenoot en rasverteller Alexandre Dumas.

Het verhaal

Gevaren en beproevingen. Het boek vertelt over de mega missie door Rusland en Siberië die Michaël Strogoff moet volbrengen. Per trein, telega, tarentass en berline, per boot, te paard en te voet, van Moskou naar Irkoetsk, van Rusland naar Oost-Siberië legt deze rasechte Kaukasiër een afstand van 5.523 km af, en dat in het midden van de 19e eeuw. Strogoff maakt deel uit van het elite korps Koeriers van de tsaar en moet een geheim document overbrengen naar Irkoetsk, waar de grootvorst – broer van de tsaar – gouverneur is. De vijand, Kirchiezen en Tartaren, hebben de telegraaflijnen gesaboteerd en derhalve moet Michaël de koerier op pad.

Door het vele oponthoud duurt de reis ruim twee maanden. Er moet in de zomer worden gereisd, wat een handicap betekent omdat men dan geen gebruik kan maken van snelle sleden. Een reis vol gevaren, waarin onze koerier niets wordt bespaard. Verraad, noodweer in de bergen, vechten met de beer, zijn moeder onder zijn ogen zien mishandelen, de rivier om hem heen zien branden, lijdzaam dulden dat hij blind gemaakt wordt. Maar naast de talrijke gevaren en beproevingen is er ook de gelukkige ontmoeting met de dappere en onbaatzuchtige Nadia, het meisje uit Riga dat toevallig ook op weg is naar Irkoetsk, om haar verbannen vader te bezoeken.

Eind goed, al goed. Uiteindelijk komt Michaël net op tijd bij de grootvorst aan om hem de brief te bezorgen. Die brief had hij niet meer – die was hem afhandig gemaakt – maar hij had hem wel kunnen lezen. Hij was namelijk niet blind geworden, toen de beul op last van de emir een gloeiend heet zwaard langs zijn ogen haalde. De tranen gestort om zijn oude moeder zouden hem hebben gered. In de geheime boodschap stond dat Irkoetsk koste wat kost behouden moest blijven. Als deze stad zou vallen was heel Siberië voor Rusland verloren.

Rootchiv

Op de bandtekening is een geslaagde vechtsceñe weergegeven: Michaël in gevecht met Ivan Ogareff, de verrader die zich eerder voordeed als Michael Strogoff. Ogareff is al ontwapend en wacht op de laatste stoot, die hem zal doden. Nadia kijkt angstig toe en op de achtergrond ziet de lezer door het open raam het verzengende vuur de stad bedreigen. De vlammen hebben de drie kerken nog net niet bereikt. Een goed illustrator moet alles kunnen tekenen: de schurk die de held met de knoet aftuigt, de held die de schurk dood steekt, maar ook vrome bidprentjes en tafereeltjes voor eerste-communie boeken. Zo ook Rootchiv. Opvallend op zijn bandtekeningen – hij tekende bijna alle boeken van de serie Oud Goud – zijn de kleuren blauw, bruin en groen, de huiskleuren van de serie. Uitzondering is *Michaël Strogoff*, waar rood de blikvanger is.

Conclusie

Een boek dat tot op de laatste bladzijde spannend is en leerzaam! Naast Russische geschiedenis zit er veel aardrijkskunde in. Oeral, moerassen en steppen, wilde rivieren, steden als Omsk en Tomsk, het Bajkal Meer en de vesting Irkoetsk. Veel techniek ook, via de vele middelen van vervoer en door een telegraaflijn van 8.536 km, telegraafkantoren en oorlogscorrespondenten die tevergeefs hun verslagen over de opstand proberen door te seinen, omdat de telegraafdraden doorgesneden zijn. Door de aanwezigheid van Nadia tenslotte is het eveneens een romantisch boek. Geen wonder dat er talrijke films en tv-series naar gemaakt zijn.

Bram van IJperen

Medewerkers aan het woord

Eind 2011: Het Grafisch Museum in Zutphen gaat sluiten. De politiek kan of wil te weinig doen om dit mooie museum voor Zutphen te behouden. Eind 2012: Alarmerende berichten! Stichting 't Oude Kinderboek moet uitkijken naar andere huisvesting. Te weinig ruimte voor de mooie steeds groter wordende collectie oude kinderboeken. Een nieuw te bouwen Broederenklooster zou uitkomst kunnen bieden. Maar wat zijn de randvoorwaarden? Eind 2013: De kogel is door de kerk. Zutphen heeft te weinig te bieden en door de Openbare Bibliotheek Deventer wordt StOK met open armen ontvangen! **Jammer Zutphen, weer een kans gemist!**

Wiek Akkermans, Zutphen

Jammer voor Zutphen en voor mij persoonlijk! Ik wilde ruim twee jaar geleden als nieuwkomer in Zutphen een leuke en inspirerende werkplek vinden als vrijwilliger. Die heb ik zeker gevonden bij StOK! Het feit dat onze stichting erin geslaagd is nu een plekje te vinden in Deventer vind ik voor deze stad een aanwinst, voor Zutphen een verlies en voor mijzelf jammer! Ik ga me wel helemaal inzetten voor de overgang naar Deventer en vind het fijn dat er voor StOK een volwaardige plek gevonden is, maar nogmaals: zowel voor Zutphen als voor mij: jammer!

Wilma Lammers, Zutphen

Ik ben blij dat er onderdak is gevonden voor deze geweldige collectie. En ik hoop dat de gemeente Zutphen er spijt van krijgt dat ze de stichting heeft laten gaan.

In kinderboeken worden grenzen overschreden tussen droom en werkelijkheid; de 'grens' tussen Gelderland en Overijssel is heel makkelijk te nemen.

Ik kom zeker een kijkje nemen als jullie je intrek hebben genomen in de bibliotheek van dé boekenstad van Nederland. **Een klein stukje van mij verhuist mee naar Deventer.**

Pien Pon, Almen

'StOK verhuist van Zutphen naar Deventer', een beslissing die bij mij zorgt voor een lach, maar ook voor een traan. Een lach omdat er na jaren eindelijk duidelijkheid komt, de collectie van StOK behouden blijft en er aan de toekomst gewerkt kan worden. Een traan omdat met het verlaten van het pand in de Laarstraat vele goede herinneringen achtergelaten worden: de eigen toko, de verhalen van bezoekers, de evenementen, de collegialiteit en de vele boeken binnen handbereik op de begane grond, in de kelder en op de bovenverdieping.

Begonnen in 1999 als medewerker voor één middagdienst, groeiden de werkzaamheden uit tot eigenlijk te veel uren in de week, met coördinatorschap en catalogusbeheer. In Deventer hoop ik me helemaal op collectie en catalogus te kunnen concentreren. Ik heb er zin in!

Paula Bomer, Joppe

Er was eens.....

'Ik hou van dit oude Zutphense huisje, ik wil niet weg', mopperde Pinkeltje. Hij was het met Paulus de boskabouter en Okkie Pepernoot eens; waarom konden ze niet klein blijven, waarom moest alles steeds veranderen?

'Kom op jongens, niet zeuren, stilstand is achteruitgang', riep Joop ter Heul opgewekt.
'En je moet niet bang zijn voor een avontuur', vulde Niels Holgersons aan.

'Ha, ja, lekker Deventer koek eten', zei Dik Trom tegen Winnie de Poe.
'Niks ervan kwajongens, er moet worden gewerkt', bromde de veldwachter.
Afkes tiental was al ijverig bezig om de boeken in dozen te pakken.
Flip en zijn vriendjes hadden een grote auto gehuurd om alle boeken te verhuizen.
Stilletjes zaten Ot en Sien met Jip en Janneke in een hoekje.

Ook Dubbele Lotje was verdrietig. Ze stond voor de etalage. In Deventer zou alles anders zijn.
Zou je daar kunnen snuffelen en af en toe een schat kunnen vinden?
Maar Assepoester was al aan het opruimen.
'Laat de spinnenwebben maar aan mij over', riep de heks, 'ik ben er dol op'.
Allemaal zouden ze het gezellige oude pandje in de Laarstraat missen.
Gelukkig kwam de goede fee nog even langs. Ze wenste StOK en alle medewerkers een heel mooie toekomst.
En zo gingen ze op weg.....

Wil Wetemans, Zutphen

StOK weg uit Zutphen. Jammer, erg jammer dat het zover heeft moeten komen. Zutphen is weer een toeristentekker(tje) armer. Het gebrek aan daadkracht van de stadsbestuurders is er weer eens de oorzaak van dat er wat uit Zutphen verdwijnt. Jammer, want vooral 's zomers als er toeristen in de stad waren die ons pand bezochten, kregen we vaak enthousiaste reactie te horen. Ook voor ons medewerkers is het niet prettig, maar het kon niet anders. Ik heb er dan ook alle begrip voor dat het bestuur heeft gekozen voor verhuizing naar Deventer, waar men ons wel de faciliteiten kon en wilde bieden die nodig zijn voor het voortbestaan van StOK. Het wordt nu wekelijks een reisje naar Deventer. Dat zal wennen zijn en meer tijd kosten. Toch heb ik besloten mee te gaan naar Deventer omdat ik veel plezier beleef aan het werk voor StOK en dan zullen we wel zien hoe het werk in een andere locatie bevalt.

Eef Nulden, Zutphen

Verhuizen naar Deventer. Tja, wat vind ik ervan? Jammer..... Ik werk nog geen jaar bij StOK, maar voel me er al wel verbonden mee. Hoe moet dat dan voelen voor mensen die er al tien of vijftien jaar werken? Ik kan me voorstellen dat die het wel iets meer dan 'jammer' vinden. Maar ja, het gaat om de boeken en ik zie ook wel dat we uit ons jasje groeien in de Laarstraat. Ik hoop wel dat de leners in Deventer de gelegenheid krijgen om álle boeken in te zien (mee naar de Thomas-zolder?), want dat vind ik het unieke van StOK: je kan (bijna) alle boeken inkijken. Ik persoonlijk vind dat nóg belangrijker dan het uitlenen. Maar goed, afwachten maar.

Petra Cremer, Zutphen

Verhuizing StOK naar de Deventer bibliotheek is een kans op voortbestaan die we niet kunnen laten liggen. Het ziet er positief uit, **maar er zullen best nog obstakels komen.** De afstand zal voor menigeen (ook voor mij) misschien zo'n obstakel zijn. We gaan ervoor!

Frank van Zuuren, Warnsveld

'Ons' StOK gaat verhuizen. Weg uit de knusse Laarstraat in Zutphen. Op naar de Openbare Bibliotheek Deventer? Ja, want we barsten letterlijk uit ons jasje. Echt passende alternatieven bleken in Zutphen, op korte termijn, niet te vinden. Dus wordt de ene boekenstad verruild voor de andere. In elk geval proberen we van harte mee te werken aan een verdere toekomst voor StOK in Deventer. **We zijn erg benieuwd naar de samenwerking met deze bieb.** Het zal wel wennen worden in de 'nieuwe', andere werkomgeving.

Biefke en Henk K. Mooibroek, Zutphen

OB Deventer is helemaal oké. Punt uit. Maar even afgezien daarvan, had Stichting 't Oude Kinderboek echt niet voor Zutphen behouden kunnen blijven? Wat zou het toch logisch zijn geweest als boekdrukkunst en oude kinderboek waren samengegaan. Hoe vanzelfsprekend was het niet geweest als het oude kinderboek een plekje had gekregen in de fraaie Broederenkerk zoals die *nu* is. Dus geen prestige-project en geen aantasting van een vertrouwd stadsgezicht. En zelfs de oude jeugdgevangenis had ons een, in ieder geval, veilig onderdak kunnen verschaffen. Toch ook een vraagteken: **blijven er genoeg vrijwilligers en komen er voldoende bij?**

Bram van Ijperen, Hengelo (OV)